

ระเบียบวิธีวิจัย

งานวิจัยชาวบ้านเชียงของ

งานวิจัยชาวบ้านเชียงของเป็นงานวิจัยที่ทำโดยชาวบ้านในภาษาไทยกลางหรืองานวิจัยไต้หวันในภาษาอีสาน คำว่า “ชาวบ้าน” เป็นภาษาถิ่นภาคเหนือหมายถึงชาวบ้านหรือไต้หวันนั่นเอง คณะนักวิจัยและผู้ช่วยนักวิจัยที่ทำวิจัยที่เชียงของได้เลือกใช้คำนี้เพื่อสะท้อนให้เห็นถึงลักษณะเฉพาะของงานวิจัยที่ทำโดยชาวบ้านซึ่งปรับปรุงระเบียบวิธีวิจัยมาจากงานวิจัยไต้หวันที่เริ่มทำที่ปากมูนมาปรับใช้กับพื้นที่เชียงของ เพื่อให้สอดคล้องกับสภาพของชุมชนที่เข้าร่วมทำวิจัยและเงื่อนไขอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยชาวบ้านเชียงของจัดทำขึ้นในพื้นที่แม่น้ำโขงบริเวณพรมแดนไทย-ลาวทางตอนบนแถบอำเภอเชียงของและอำเภอเวียงแก่น จังหวัดเชียงราย ตรงข้ามกับแขวงบ่อแก้ว สปป.ลาว มีทั้งหมด ๖ ประเด็น คือ ระบบนิเวศน์ พันธุ์ปลา เครื่องมือหาปลาพื้นบ้าน การทำเกษตรริมโขง พรรณพืชในแม่น้ำโขง และสังคมวัฒนธรรมของชุมชนบริเวณพรมแดนไทย-ลาวทางฝั่งไทย โดยที่ความรู้ในการอธิบายประเด็นต่างๆ เป็นความรู้พื้นบ้านหรือความรู้ท้องถิ่น ซึ่งเป็นหัวใจของงานวิจัยที่ทำโดยชาวบ้าน

แม้ว่างานวิจัยนี้จะจัดทำโดยชาวบ้านในชุมชนฝั่งประเทศไทย แต่การศึกษาบางประเด็นก็ครอบคลุมทางฝั่ง สปป.ลาว ทั้งนี้เพื่อให้การอธิบายระบบนิเวศน์ของแม่น้ำโขงโดยไม่ได้ยึดติดกับการที่แม่น้ำโขงถูกใช้เป็นเส้นแบ่งพรมแดน ยิ่งไปกว่านั้น ชุมชนสองฝั่งแม่น้ำโขงยังใช้แม่น้ำโขงร่วมกันในกิจกรรมต่าง ๆ เช่น การหาปลาด้วยกัน เป็นต้น การศึกษาในบางประเด็นจึงได้อธิบายเชื่อมโยงกับชุมชนทางฝั่ง สปป.ลาว

คณะนักวิจัยชาวบ้าน

นักวิจัยชาวบ้านที่เข้าร่วมทำวิจัยแบ่งออกเป็น ๒ กลุ่มคือ

๑. กลุ่มที่ตั้งชุมชนบริเวณรอบคอนผีหลง คือ บ้านหาดบ้าย บ้านหาดทรายทอง บ้านดอนที่ บ้านผากูป บ้านเมืองกาญจน์ อำเภอเชียงของ นักวิจัยกลุ่มนี้คัดเลือกจากชาวบ้านหมู่บ้านละ ๕ คน ที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญในแต่ละเรื่องที่ทำกรวิจัย นักวิจัยกลุ่มแรกนี้เป็นนักวิจัยกลุ่มชาติพันธุ์ไทลื้อ ๒ หมู่บ้านคือ บ้านหาดบ้าย บ้านหาดทรายทอง เป็นคนที่พึ่งพาล่าห้วยสาขาของแม่น้ำโขงเป็นหลักและบางคนก็พึ่งพาแม่น้ำโขงในการหาปลา ส่วนที่เหลืออีก ๓ หมู่บ้านเป็นนักวิจัยที่มาจากชุมชนคนเมืองที่พึ่งพาแม่น้ำโขงในการหาปลาและการทำกิจกรรมอื่นๆ เช่น ปลูกผัก เก็บไถ เป็นต้น

๒. นักวิจัยที่อยู่ในชุมชนบริเวณใต้คอนผีหลงลงไปจนถึงแก่งผาไดได้แก่ บ้านเวียงแก้ว บ้านเวียงดอนชัย บ้านหาดไคร้ บ้านปากอิง อำเภอเชียงของ และบ้านห้วยลึก อำเภอเวียงแก่น นักวิจัยกลุ่มนี้เป็นผู้ที่มีความรู้และมีประสบการณ์ในการหาปลาในแม่น้ำโขงบริเวณใต้คอนผีหลงลงมาจนถึงแก่งผาได นักวิจัยกลุ่มนี้ไม่ได้มาจากการคัดเลือกเช่นกลุ่มแรก แต่เป็นการอาสาเข้ามาร่วมเป็นวิจัยในระหว่างที่มีการวิจัย

สำหรับผู้ช่วยนักวิจัยมาจากโครงการแม่น้ำและชุมชน เครือข่ายแม่น้ำเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และอาสาสมัครจากมูลนิธิอาสาสมัครเพื่อสังคม ซึ่งได้ช่วยในการประสานงาน การจดบันทึก การบันทึกภาพ และการเรียบเรียงและเขียนรายงาน

วิธีการวิจัย

การศึกษานี้ได้ใช้วิธีการวิจัยสรุปได้ดังนี้

๑. การประชุมกลุ่มนักวิจัยเพื่อเป็นการร่วมกันอธิบายความรู้ในประเด็นนั้นๆ เช่น ความรู้เกี่ยวกับระบบนิเวศน์ ชนิดพันธุ์ปลา ชนิดพรรณพืช ฯลฯ
๒. การสำรวจภาคสนาม การศึกษาทุกประเด็นจะมีการสำรวจภาคสนามร่วมกันระหว่างนักวิจัยและผู้ช่วยนักวิจัย
๓. การสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลัก วิธีการนี้ใช้ในกรณีที่มีข้อมูลบางประเด็นไม่มีนักวิจัยจำเป็นต้องสัมภาษณ์จากผู้รู้ในชุมชน เช่น เครื่องมือหาปลาบางชนิดที่เลิกใช้ไปนานแล้ว
๔. การสังเกตการณ์แบบมีส่วนร่วม โดยผู้ช่วยนักวิจัยซึ่งมีบทบาทหลักในการเขียนรายงานจะลงไปอยู่ในชุมชนของนักวิจัยเพื่อเรียนรู้วิถีชีวิตและร่วมกิจกรรมในชุมชน เช่น การร่วมหาปลา การร่วมกิจกรรมทางประเพณีต่างๆ ฯลฯ

ขั้นตอนการวิจัย

ขั้นตอนการศึกษาแต่ละประเด็นมีรายละเอียดดังนี้

ระบบนิเวศน์

การศึกษานี้จะอาศัยความรู้ของชาวบ้านเพื่ออธิบายให้เห็นถึงความซับซ้อนของระบบนิเวศน์แม่น้ำโขงว่าประกอบด้วยระบบนิเวศน์ย่อยอะไรบ้าง เพื่อใช้เป็นฐานข้อมูลสำหรับการศึกษาในประเด็นอื่น มีขั้นตอนการศึกษาดังนี้

๑. ประชุมกลุ่มนักวิจัยทั้งหมดเพื่อระดมความรู้เกี่ยวกับชื่อของระบบนิเวศน์หลักและระบบนิเวศน์ย่อยต่างๆ ที่นักวิจัยรู้จักรวมทั้งมีการอธิบายลักษณะของระบบนิเวศน์ การเข้าไปใช้ประโยชน์และประวัติความเป็นมาของพื้นที่ต่างๆ ในแม่น้ำโขง

๒. คณะนักวิจัยและผู้ช่วยนักวิจัยได้สำรวจภาคสนามโดยเน้นระบบนิเวศน์บริเวณแก่งคอนผีหลงลงไปจนถึงหาดแฮ่ บ้านเมืองกาญจน์

นอกจากนั้นยังได้สำรวจ “ลั้ง” หรือแหล่งจับปลาร่วมกันของชุมชนตั้งแต่แก่งคอนผีหลงไปจนถึงแก่งผาได

คณะนักวิจัยและผู้ช่วยนักวิจัยยังได้ทำแผนที่เพื่อลงตำแหน่งของระบบนิเวศน์หลักและระบบนิเวศน์ย่อยที่สำคัญตั้งแต่บริเวณคอนผีหลงไปจนถึงหาดแฮ่

๓. ผู้ช่วยนักวิจัยสัมภาษณ์เจาะลึกเพิ่มเติมผู้รู้เรื่องระบบนิเวศน์ที่ไม่ได้เป็นนักวิจัย แต่รู้เรื่องระบบนิเวศน์เป็นรายบุคคล และการเข้าร่วมสังเกตเรียนรู้วิถีชีวิตภายในชุมชนริมแม่น้ำโขงของผู้ช่วยนักวิจัย

๔. ผู้ช่วยนักวิจัยเรียบเรียงข้อมูลและจัดทำเอกสารและส่งให้นักวิจัยตรวจสอบความถูกต้อง

WSSRU พิษ

นักวิจัยได้ดำเนินการเก็บข้อมูลโดยแบ่งออกเป็น ๒ ขั้นตอนคือ

๑. ประชุมกลุ่มเพื่อระดมรายชื่อพรรณพืชที่รู้จักในแม่น้ำโขงและลำห้วยสาขา จากนั้นได้ร่วมกันอธิบายความรู้เกี่ยวกับพืชแต่ละชนิด เช่น ลักษณะวงจรของพืช ระบบนิเวศน์ที่พบพืชชนิดนั้น และการใช้ประโยชน์ของชาวบ้าน โดยมีผู้ช่วยนักวิจัยช่วยจดบันทึก

ข้อมูลที่ได้นี้มีการตรวจสอบซ้ำโดยนักวิจัยด้วยการจัดประชุมกลุ่มใหญ่

๒. การสำรวจภาคสนามเน้นไปที่พรรณพืชในระบบนิเวศน์แม่น้ำโขง ดำเนินการทั้งการเดินสำรวจ การล่องเรือ ในการสำรวจนี้มีชาวบ้านคนอื่นๆ ที่สนใจ เช่น นักวิจัยกลุ่มพันธุ์ปลา เครื่องมือหาปลา และระบบนิเวศน์เข้าร่วมการสำรวจไปพร้อมกัน ทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนและตรวจสอบข้อมูลไปพร้อมๆ กัน โดยมีผู้ช่วยนักวิจัยช่วยถ่ายรูป และจดบันทึก

๓. ผู้ช่วยนักวิจัยทำการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักที่เป็นผู้รู้เรื่องพรรณพืชบางชนิด

อุปกรณ์ที่ใช้ในงานวิจัย คือ สมุดจดบันทึก กล้องถ่ายภาพดิจิทัล เทปบันทึกเสียง แฟ้มรูปภาพพันธุ์พืช กระดาษชาร์ต ปากกา และยานพาหนะในการเดินทาง

พันธุ์ปลาแม่น้ำโขง

นักวิจัยได้ดำเนินการวิจัยโดยใช้วิธีการดังนี้

๑. นักวิจัยชาวบ้านกลุ่มแรกจัดประชุมกลุ่มเพื่อระดมรายชื่อปลาทั้งในห้วยสาขาและแม่น้ำโขงที่เคยจับได้ที่มีอยู่ในปัจจุบันและในอดีต โดยมีผู้ช่วยนักวิจัยช่วยบันทึก

๒. นักวิจัยชาวบ้านกลุ่มแรกและนักวิจัยกลุ่มที่สองเก็บตัวอย่างชนิดปลาที่จับได้ โดยมีผู้ช่วยนักวิจัยช่วยถ่ายรูปและบันทึกชื่อตามภาษาท้องถิ่น

อุปกรณ์การถ่ายรูปจะมีกล้องดิจิทัล ๑ ตัว แผ่นรองถ่ายรูปปลาหรือใช้ใบตอง และวัสดุอื่นที่ทำให้มองเห็นตัวปลาได้ชัดเจน ผ้าทำความสะอาดแผ่นรองเพื่อทำความสะอาดแผ่นรองและตัวปลา

ปลาที่นำมาถ่ายรูปจะวางหัวปลาไปทางซ้ายมือ หางของปลาไปทางขวามือ ท้องปลาหันเข้าหาตัวคนถ่ายรูป ด้านล่างตัวปลาจะมีไม้บรรทัดวางเทียบขนาดปลา โดยวางไม้บรรทัดให้ปลายสุดตรงกับหัวของปลา และมีระยะห่างจากท้องปลาพอประมาณ หากเป็นปลาที่มีขนาดใหญ่จะใช้วิธีถ่ายภาพเทียบกับคนหรือสิ่งของ ปลาที่นำมาถ่ายรูปต้องมีความสมบูรณ์มากที่สุดและเป็นปลาที่จับได้ใหม่ เพราะถ้าเก็บไว้นานสีของปลาอาจจะเพี้ยนไปจากเดิม จะทำให้การวิจัยขั้นต่อไปสับสนหรือผิดพลาดได้

๓. เมื่อได้รูปปลาแล้ว นักวิจัยจะอธิบายความรู้เรื่องปลาโดยแบ่งเป็น ๒ กลุ่ม คือ นักวิจัยกลุ่มแรกจะเน้นอธิบายความรู้เรื่องปลาที่อยู่ในห้วย ส่วนกลุ่มที่ ๒ อธิบายความรู้เรื่องปลาในแม่น้ำโขง

ประเด็นที่อธิบายประกอบด้วย ชื่อพื้นบ้านของปลา ขนาด น้ำหนัก และความยาวโดยประมาณ ปริมาณที่พบ การอพยพขึ้น-ลง ลักษณะการอยู่ แหล่งที่อยู่อาศัย แหล่งหากินและอาหารของปลา แหล่งวางไข่ ราคาขาย เครื่องมือที่ใช้จับและพฤติกรรมอื่น ๆ ของปลา

เนื่องจากแต่ละชุมชนห่างกันมากยากต่อการเดินทางมาประชุมกลุ่มใหญ่และอธิบายความรู้เรื่องปลาร่วมกัน การอธิบายความรู้เรื่องปลาจึงใช้วิธีการประชุมกลุ่มย่อยในชุมชน โดยนักวิจัยแต่ละชุมชนจะเลือกอธิบายปลาชุมชนละ ๕-๒๐ ตัว โดยการประชุมกลุ่มย่อยภายในแต่ละชุมชน

สำหรับวิธีการอธิบายความรู้เรื่องปลานั้นได้แบ่งออกเป็น ๒ วิธี คือ

วิธีแรกให้นักวิจัยช่วยกันทำรายละเอียดปลาแต่ละชนิดร่วมกัน โดยอธิบายปลาจากรูปที่ฉายผ่านจอ LCD การประชุมแต่ละครั้งจะมีคนหาปลาเข้าร่วมตั้งแต่ ๑๐ คน ขึ้นไป โดยผู้ช่วยนักวิจัยจะช่วยบันทึกข้อมูลสุดท้าย

วิธีที่สองให้นักวิจัยเลือกรูปปลาที่ตนเองมีความรู้และอธิบายความรู้นั้นให้ผู้ช่วยนักวิจัยบันทึก จากนั้นนำเสนอข้อมูลต่อที่ประชุมเพื่อให้ช่วยตรวจสอบหรือ

เพิ่มข้อมูลให้สมบูรณ์ ผู้ช่วยนักวิจัยจะทำการบันทึกข้อมูลสุดท้ายที่เป็นที่ยอมรับแล้ว

ในระหว่างการเก็บข้อมูลพบว่า บางชุมชนไม่มีความรู้เรื่องปลาบางชนิด ซึ่งแก้ปัญหาโดยนักวิจัยในชุมชนได้แนะนำชุมชนที่มีความรู้เพื่อให้ผู้ช่วยนักวิจัยไปเก็บข้อมูลต่อไป

นอกจากการอธิบายความรู้เรื่องปลาแล้ว นักวิจัยยังได้ช่วยกันอธิบายความรู้อื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับ การหาปลา เช่น การสังเกตธรรมชาติกับการตัดสินใจหาปลา และวัฒนธรรมความเชื่อที่เกี่ยวกับปลาด้วย และการประเมินสถานการณ์ของปลาเพื่อให้ทราบว่ามีปริมาณลดลงหรือไม่ หรือมีปลาที่หายากหรือไม่พบมานานหรือไม่ด้วย

๔. เมื่อได้ข้อมูลแล้ว ผู้ช่วยนักวิจัยได้เรียบเรียงเป็นรายงานและให้นักวิจัยตรวจสอบข้อมูลอีกครั้งโดยการประชุมกลุ่มย่อยในหมู่บ้าน

เครื่องมือหาปลา

ประเด็นเครื่องมือหาปลามีวิธีการวิจัยดังนี้

๑. ประชุมกลุ่มนักวิจัยกลุ่มแรกเพื่อระดมรายชื่อเครื่องมือหาปลาที่มีการใช้ทั้งที่ใช้ในปัจจุบันและที่เลิกใช้ไปแล้ว โดยเน้นไปที่เครื่องมือหาปลาตามแม่น้ำโขง ลำห้วยและหนองน้ำในหมู่บ้านเป็นหลัก

๒. ประชุมกลุ่มย่อยนักวิจัยกลุ่มที่สองตามหมู่บ้านต่างๆ ที่เป็นชุมชนคนหาปลาตั้งแต่ใต้คอนผีหลงลงไปจนถึงแก่งผาได นักวิจัยกลุ่มนี้จะเพิ่มเติมรายชื่อเครื่องมือหาปลาที่จัดทำโดยนักวิจัยกลุ่มแรกเพื่อให้ได้รายชื่อเครื่องมือหาปลาเพิ่มเติม โดยเฉพาะเครื่องมือหาปลาที่ใช้ในแม่น้ำโขง

๓. จัดทำรายละเอียดเกี่ยวกับเครื่องมือหาปลาแต่ละชนิดได้แก่ ลักษณะรูปร่างของเครื่องมือ แหล่งที่พบเครื่องมือ วิธีการใช้ ระบบนิเวศน์ที่ใช้ ฤดูกาลที่ใช้ ชนิดปลาที่จับได้ และลักษณะพิเศษของเครื่องมืออื่นๆ ขั้นตอนนี้แบ่งออกเป็น ๒ วิธี วิธีแรกประชุมกลุ่มย่อยนักวิจัยประมาณ ๓-๔ คนตามหมู่บ้านต่างๆ และวิธีที่สองเป็นการสัมภาษณ์เจาะลึกคนหาปลาที่มีความรู้ความชำนาญในเครื่องมือหาปลาบางชนิดที่มีลักษณะเฉพาะ

ในขั้นตอนนี้ผู้ช่วยนักวิจัยยังได้บันทึกข้อมูลเกี่ยวกับความหมายของเครื่องมือหาปลาแต่ละชนิด ข้อมูลเกี่ยวกับสิทธิของคนหาปลา การถ่ายทอด

องค์ความรู้เกี่ยวกับเครื่องมือหาปลา และวิธีการหาปลาที่นักวิจัยกล่าวถึงระหว่าง การระดมข้อมูลหรือสัมภาษณ์แบบเจาะลึก

๔. ผู้ช่วยนักวิจัยเรียบเรียงข้อมูลและให้นักวิจัยตรวจสอบข้อมูลโดยการ ประชุมกลุ่มนักวิจัยอีกครั้ง บางกลุ่มได้ตรวจสอบข้อมูลที่ตนเองทำขึ้น บางกลุ่ม ตรวจสอบข้อมูลที่กลุ่มอื่นทำหรือจากการสัมภาษณ์คนอื่น หากไม่สมบูรณ์ก็จะมีการ เก็บข้อมูลเพิ่มเติม และผู้ช่วยนักวิจัยเรียบเรียงข้อมูลที่ได้มีการตรวจสอบแล้วและ มีการแก้ไขข้อมูลให้ถูกต้องแล้วจัดทำเป็นรายงานฉบับสมบูรณ์

เกษตรริมโขง

ประเด็นการทำงานเกษตรริมโขงมีระเบียบวิธีวิจัยดังนี้

๑. จัดให้มีการประชุมชาวบ้านที่ทำเกษตรริมโขงบริเวณบ้านหาดบ้ายและ หาดทรายทองซึ่งเป็นพื้นที่ที่ทำเกษตรริมโขงหนาแน่นที่สุด เพื่อให้ผู้ช่วยนักวิจัย ได้เข้าใจข้อมูลพื้นฐานเบื้องต้นในการทำเกษตรริมโขง เช่น ฤดูกาลทำเกษตรริมโขง ชนิดพรรณพืช เป็นต้น

๒. ผู้ช่วยนักวิจัยลงพื้นที่ร่วมสังเกตการณ์และสัมภาษณ์ชาวบ้านที่ทำการ เกษตรริมน้ำโขงในช่วงที่มีการทำการเกษตร ทั้งสองพื้นที่คือบริเวณบ้านหาดบ้าย หาดทรายทอง และบริเวณที่ทำเกษตรในเขตอำเภอเวียงของ คือ บ้านหัวเวียง บ้านเวียงแก้ว บ้านวัดหลวง บ้านเวียงดอนชัย บ้านสบสม และบ้านหาดไคร้

๓. สัมภาษณ์กลุ่มพ่อค้าแม่ค้าในตลาดเวียงของที่รับซื้อผักจากกลุ่ม ผู้ปลูกผักเขตในเมืองเวียงของ

สังคมวัฒนธรรมของชุมชนคนหาปลา

ประเด็นสังคมและวัฒนธรรมมีระเบียบวิธีวิจัยดังนี้

๑. จัดประชุมกลุ่มชาวบ้านที่ใช้ประโยชน์จากแม่น้ำโขงเป็นหลัก เช่น คน หาปลา คนทำเกษตรริมโขง คนขับเรือรับจ้าง โดยเน้นเป็นพื้นที่ที่มีการหาปลา เป็นหลัก ซึ่งพื้นที่ในการหาปลานี้คนหาปลาเรียกว่า “ลั้ง” รวมทั้งหมด ๙ พื้นที่ ใน ๒ อำเภอ คือ อำเภอเวียงของและอำเภอเวียงแก่น ได้แก่

๑) บริเวณหาดแสนตอ และหาดฮ้าง บ้านหาดบ้าย บ้านหาดทรายทอง

๒) บริเวณบ้านดอนที่

- ๓) บ้านผากูป
- ๔) บริเวณผาพระ
- ๕) บริเวณหาดแด้ บ้านเมืองกาญจน์
- ๖) บริเวณดอนโป่งและดอนแวง บ้านหัวเวียง บ้านสบสม บ้านวัดหลวง บ้านหาดไคร้
- ๗) บริเวณปากน้ำอิง บ้านปากอิงใต้
- ๘) บริเวณบ้านแจมป่อง
- ๙) บริเวณบ้านห้วยลึกและบริเวณแก่งผาได

การประชุมกลุ่มนอกจากจะมีการเก็บข้อมูลทางด้านสังคมวัฒนธรรมแล้วยังมีการตรวจสอบข้อมูลที่ได้มาไปพร้อมๆ กันด้วย

๒. การสังเกตการณ์แบบมีส่วนร่วมโดยผู้ช่วยนักวิจัยได้เข้าไปมีส่วนร่วมในงานประเพณีประจำปีในพื้นที่ๆ ทำการศึกษา เช่น พิธีวงสรวงเจ้าพ่อผาด่านที่บ้านวัดหลวง พิธีวงสรวงในการจับปลาบึกที่บ้านหาดไคร้ เป็นต้น

๓. ผู้ช่วยนักวิจัยสัมภาษณ์แบบเจาะลึกผู้รู้อื่น ๆ ที่ไม่ได้เป็นนักวิจัย เช่น คนหาปลา คนขับเรือรับจ้าง ผู้เฒ่าผู้แก่ที่จาวบ้านเรียกว่า “เฒ่าจ๋า” เป็นต้น

๔. ผู้ช่วยนักวิจัยเรียบเรียงข้อมูล จัดพิมพ์เอกสาร และนำเสนอข้อมูลให้นักวิจัยตรวจสอบอีกครั้ง

ตารางเปรียบเทียบเดือนระหว่างเดือนเมืองกับเดือนตามปฏิทินทั่วไป

เดือนเมือง	เดือนตามปฏิทิน
เดือนเกียงหรือเจียง	พฤศจิกายน
เดือนยี่	ธันวาคม
เดือน ๓	มกราคม
เดือน ๔	กุมภาพันธ์
เดือน ๕	มีนาคม
เดือน ๖	เมษายน
เดือน ๗	พฤษภาคม
เดือน ๘	มิถุนายน
เดือน ๙	กรกฎาคม
เดือน ๑๐	สิงหาคม
เดือน ๑๑	กันยายน
เดือน ๑๒	ตุลาคม